

20. szám.
Május 19-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Egy felnégyelt 1 forintos bankó története.

A mely napon azután pedig kijött a parancsolat, hogy a fertálybankókat a státus sem fogadja el többé, az nap este hoz egy hordár egy levelet hozzám, melyből kiderül, hogy Kupez Kristóf urnak annyira megtetszett az „Üstökös“ legutolsó száma, hogy rögtön sietett praenumerálni — két hónapra: ide mellékelvén egy valóságos egy forintos bankót, mely tulajdonképen nem volt egy egész forint, hanem négy különböző egy forintosnak négy összeragasztott negyedrésze.

— No. Köszönöm. Itt a nyugta.

— Aztán meg egy tíz krajczáros ezüst hatos „nikel“-ből, nekem.

— Mi végett?

— A hordári fáradságom végett, a mért felhoztam a levelet a második emeletre.

— Hát tudja mit? Aprópénzem nincs. Hanem vigye le még egyszer ezt a levelet a földszintre, aztán még harmadszor az első emeletre, akkor kiüti a 25 krajczárt, aztán akkor az egyik hold fertályt odadom az 1 frtosbul.

— Nem szabad ám. Most hirdette ki a fő-plakát, hogy a ki el mer vágni egy bankót, soha semmiféle pénzét sem fogadják el többet az adóhivatalnál. Aztán meg nem is engedem semmivé tenni ezt a bankót, mert ez én nekem már ma 1 frt. 10 krajczárt jövedelmezett igaz keresetképen.

— Hogy hogy?

— Hát úgy; hogy én itt szoktam állni a Zrinyi szegletén. A mint az emberek elkezdtek olvasni az utczaszegleten a plakátot, leszól hozzám az ablakból nagyságos Stiribuczky úr, hogy mi az? mondom neki, hogy a firtli bankó már *futts!* „Ejnye, jöjjön fel hamar!“ kiált le erre. Én felszaladok; épen akkor ragasztotta össze ezt a bankót itt ni. Még én mondtam neki, hogy ne ragaszsa a félsast meg a fél fejet egymás mellé, mert úgy confusió lesz benne. „Ihol van, azt mondja, ez az egy forint, még ebben a hónapban nem fizettem a házmesternek a kapunyitásért, vigye le szegénynek.“ Megkaptam a magam hatosát, levittem a forintot a házmesternek, markába nyomtam szépen. Aztán csak ott maradtam a kapuban, tudtam, hogy még szükség lesz rám. — Két percz mulva utánam jön a házmester: „ugyan édes lelkem, itt van ez a bankó, hozzon nekem a szomszéd krájlertől egy forint ára — izét: nem bánom én, akármit, ha van sajt, hát azt. Hoztam aztán neki egy forint ára légyvesztő papírosat. Köszönte nagyon, s megadta a hatosomat ő is. — Nem sokára átkurjant ám a szatóc. — „Ugyan lelkem itt az a forint, hozzon nekem rajta egy forint ára karalábét.“ — „Azt már nem kapni“ mondék, mert a karalábét a nagy piacon árulják, s már ott tudva van a fertálybankó-veszedelem, hanem veres hagymát még kapni a hajókon, még a vizen nem

terjedt el a hír.“ — „Az még jobb lesz.“ Ez már két hatost adott, mert a hagyma nehéz. A kofa a hajón elvette, adott hagymát, de már a piac szegletén utolért, megfogott; „ugyan barátom, legyen olyan jó, no meg ezért a hatosért, itt a zsidó utczában vettem egy masamódnál egy főkötőt hitelbe, vigye el neki ezt a forintot, hogy rója le a kontóbul, kérem.“ Oda is elmentem, a mamzell elvette a forintot, de alig mentem hús lépést, utánam kiáltott; „jőjjön csak vissza! Nézze csak milyen forintost hozott! No de nem tesz semmit, elveszik még egy helyen; hozzon érte egy zártszéket a Stadttheaterbül, ma épen a „szamárbört“ adják.“ Itt is kaptam egy hatost. A Stadttheaterben a pénztárnok csak akkor nézte meg már a bankót, mikor a bilét a zsebemben volt. Látta, hogy már most hiába kiabál. „Ugyan édes barátom, monda, itt piritja a fogát a napon valahol Gixer tenorista ur: tegye meg egy hatosért, híja ide; — az imént kért tőlem anticipato egy forintot; akkor azt mondtam, hogy nincs *kiadó pénz* a kasszában. Most már van.“ — Felke restem Gixer tenorista urat, az meg kapta a forintot, s örömben megölelt és megigérte, hogy a jövő előadásra beereszt a kakasülőre, hanem azután, hogy a világosra kijöttünk a sötétből, nagyon elment a kedve a bankótul. Megvesztegetett egy kézszorítással, hogy vigyem el *azt a* forintot Kupez urhoz, kinek már ő régóta tartozik hús forinttal; mondjam el neki, hogy törleszteni szándékozik az adósságát, s itt küldi az első rátát. No ettül nem kaptam hatost, azt ígérte, hogy majd leéneklí. — Kupez ur pedig, a kihez a hatost kellett vinnem, a *borju piacon* lakik, a Stadttheaterhez épen fél mérföldnyire. Dejsz hogy oda gyalog is menjek, meg ingyen is, az nem járja. Hát mit csináltam? Tudom egy fiakkernek a numeráját, a kit minden hónapban megbüntetnek a kapitányságnál gorombáskodásért és zsarolásért. Ezt fölkerestem. Nem is szóltam neki, csak beültem a hintájába, onnan parancsoltam rá: „Kupez urhoz, borju piac, tulajdon ház!“ „Micsoda? Borjut vigyek tulajdon piacra?“ förmedt rám. — „Ez ő! az én emberem. Fahr

mehr!“ „Oda nem megyek egy forinton alul“ — „Adom.“ Mikor megérkeztünk a borjupiaczra, leszálok, odadom neki az egy forintos bankót, tessék. Azt tetszik tudni, hogy fiakker nem vesz el addig pénzt, a míg mind a két oldalán meg nem nézi, hogy mi az? De már ez megismerte első látásra az annektált bankót, a ki most már geografiai fogalom. Azon aztán összevesztünk, ő utoljára az ostorral a hátamra vágott! — „No most Moczli, ha én téged azért föladlak a kapitány urnak, te fizetsz öt forintot, az szent!“ Ekkor aztán parlamentirozásra fogta a dolgot, hogy ne adjam fel, utoljára ő fizetett nekem négy hatos perköltséget; — hát 'sz csak ezt akartam. — Azután bekocogtattam Kupez Kristóf urhoz, s elmondtam neki, mit hozok? Hűjh de megörült neki. Azt hitte, már ez a pénze veszendőben van. Hanem annyi eszem volt, hogy addig nem adtam ki a kezemből az egy forintot, a míg rá nem írta a kötelezvényre, hogy törlesztetett egy forint. Nojsz ez teremtettézt azután, mikor az ablak felé tartotta a bankót, s meglátta, hogy négy portió az, nem egy! Eleinte meg akart ölni, hanem azután, hogy látta, hogy egészen ártatlan vagyok, tanakodni kezdett velem, hogy hol volna még olyan halandó, a ki rá hagyná magára sózni ezt a kapitálist? Utoljára eszébe jutott, hogy „lehet még ezen kapni valamit! Vigye el az „Üstökös“ szerkesztőjéhez, küldje érte két hónapig az újságát. A tőzsért fizesse az. A porto az ő terhe!“ — Már most ebből tetszik látni, hogy igen is van igényem ahoz a tizkrajczáros ezüst hatoshoz.

— Tudja polgártárs, hatosom nincsen, de ez az elbeszél történet olyan jó, hogy odadom érte az egész egy forintost.

A hordár köszönte is; nem is. Nagyon vakarta a fejét az ajándék fölött. Utoljára azt mondta:

— Tetszik tudni, mit? Inkább én is praenumerálok az Üstökösre. Itt a forint.

S azzal ő is ott hagyta a forintot.

K-s M-n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tatar lata ilyen gazdasagot! Ideben városban ember nem találja sehun se pinzt, oda kin gyepen luversenyen lu találja elig pinzt.

Odakin jelszo: „szaz forint: fele banat!“ ideben piaczon egy forintot vagnak kit felí, mind a két fele banat.

Azir, hogy kaphason ember kisz pinzeir szaz darab papiros tizest, muszaj három angol

mírföldet fel-akadalyversenyfutadni Budaba status kaszaba; lunak pedig elig egy angol mírföldet szalanyi, hogy meg nyerjen ezer aranyat.

Aztan bar legalab lu nyerte volna, anak volna anyi esze, hogy vene rajta maganak zabot, is hagyna nalunk aranyakat, de nyerte lu gazdaja, az elviszi aranyakat; is pedig külföldről valo.

Haboru pedig anyi mar, mint bizonyos; Deutscher Bund izs elhatarozot, hogy fele continenst fegyverbe alitya, minilfogva Reusz-közstrisz izs kialitot mar magait, egy embert, meg fil lovat.

Magam izs hadi labon alok mar; t. i. hogy

hadban jaro labon esizmatalp hamar kiszakad: is az enyim mar olyan.

Hanem azirt én izs mondhatok, legjob szemtül volnik lelkesülve, t. i. törköly szelemtül; — de nines.

Alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Kukliné prédikációi.

No te Kukli, ugyan csak jó híredet hallatod megint! Már miket pletykáztál ki megint annak az auxerreii polgármesternek? Illik-e egyáltalában egy olyan csekély emberrel szóba állani egy olyan előkelő árendásnak, mint te vagy? Aztán kibeszélni a legütkosabb gondolataidat! Nem csudálnám, ha én tettem volna; de én nem teszem, pedig asszony vagyok. Én folyvást a legnagyobb biztatom a szomszéd asszonyt, a papiros kereskedőné, hogy ne engedje az urát attul a burkus szabótul letájcsoltatni a tanácsgyűlésben, aztán meg ha a szalámicsináló pulykái átmennek a kertébe, csak törje el a lábukat, ne féljen semmit, ha azok belevesznek, akkor te az ő pártján fogsz lenni. S ihol van ni, te meg mindent elrontasz azzal, hogy kibeszéled, hogy te utáld

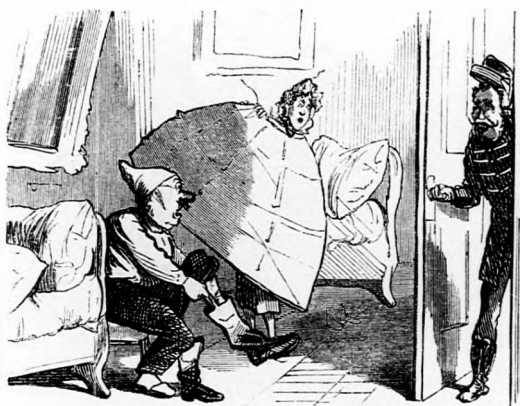
az 1815-iki contractust, a miben a te familiádat kizárják az árendából örök időkre. Hiszen a nélkül is tudja ezt minden ember; de minek volt kibeszélni? Már most erre a szóra a mészáros egyszerre felvitte a hús árát 4 krajczárral, a molnárné 7 forintért adja a kenyér lisztet, a mi eddig 5 forint volt. Ezt én így sokáig ki nem állom: vagy emeld fel a konyhapénzt, vagy vess véget hamar ennek az állapotnak. A jövő bálban, majd mikor majálist tartanak, jó alkalom lesz rá. A papiros kereskedő, meg a burkus szabó, meg a talián szalámicsináló, rég fenik egymásra a fogukat, ott bizonyosan össze fognak veszni. Te csak biztasd mind a hármat. Mikor aztán majd javában foly a verekedés, széket, asztalt felforgattak, akkor te ronts elő a magad timárlegényeivel, s dobd ki a szálából mind a hármat. — Hallod Kukli? Alszol? vagy csak teszed magadat?

Egy utazó bécsi házas pár élményei a nro 72-ben,

vagy:

Mit tesz Deák Ferencz helyét elfoglalni egy napig?

Reggel hét órakor.

Országgyűlési terem ör. Tisztelteti az elnök úr, Deák Ferencz urat, ma bizottmányi ülés lesz.

Pasasir. Ná! I bin nid der Deák Ferencz. Seé!

und kommens nid so früh!

Reggel 8 kor.

Kéregető. Halhatatlan érdemű hazafi! Én egy szerencsétlen árva vagyok, kinek sem apja, sem anyja nines. Kihez forduljak máshoz, mint ahoz, a kihez az egész ország fordul. Ha oly nagy urak nem szegyenlenek öntől milliókat kérni, hát én szegény árva mért szegyenlenek kérni öt forintot Deák Ferencztől?

Pasasir. Wohnt nimmer hier! (No ez a nap jól kezdődik.) Schaungs, dasz weiter kommen.

Kilencz óraker.

Brochure író. Tisztelt hazafi. Én most jövök Bécsből, egy munkát irtam ily czim alatt: „Uj Eldorádó,” vagyis, hogyan lehet minden bajunkat egyszerre megszüntetni? ajánlani kívánám Deák Ferencznek. Jobban venné a publikum.

Pasasir. Dank schön, de már ebből nem eszem. Das is nid für mich. Agyió!

Tíz óraker.

Deputatió szónoka. — Meg ne akaszsz a beszédemben, óh nagy honatyám, mert ügyesgéljen úgy járok, mint a pesti egyszeri deputatió szónoka, hogy belesülök. Tehát: hm, hm...

Pasasir. Das wird schön sein; hanem én nem vagyok az, a kit keresni tetszik, der wohnt jetz weiter unten.

Tizenegy óraker.

Delnö. Óhajtottam a fiacskámat bemutatni kegyednek; forró óhajtasom, hogy csináljon kegyed belőle olyan nagy férfit, mint a milyen kegyed maga.

Pasasir. No, tas is aber was! Nix ungarisch Madám! Und der grosze Bengel á no!

Délben.

Táblabíró. Ismersz-e még? No, találd ki, ki vagyok? ugy-e régen nem láttál?

Hát nem találod ki? Én vagyok a Lapáncsay Len-
czi Lapújtőrül.

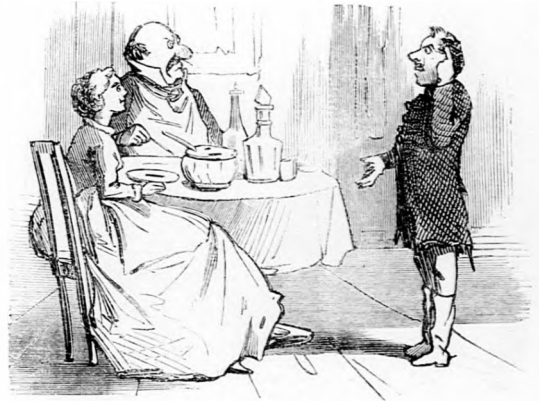
Pasasir. Und i bin der Kraxelhuber Vendelin aus Hietzing.

Egy óraker.

Magasabb törcényhozó. Áh. Jó reggelt, jó reggelt! Servus! Örülök, hogy itthon vagy! Áh, pardon! Vagy nem vagy itthon? Az az, hogy itthon vagy, de nem te vagy az? Mille pardons! Mein Herr, valami okos embert kerestem itt, de látom, hogy nem jó helyen járok. Bitt um Verzeuhung.

Ebédnél.

Kéregető. Kérem alásan, 1848-ban honvéd voltam, a másik fejemet ellőtték, úgy hogy csak ez az egy maradt, ennek meg nem tudok mit enni adni?

Pasasir. Hány esztendős maga?

Kéregető. Tizenhét.

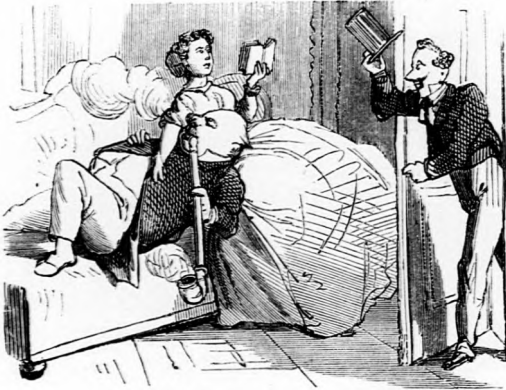
Pasasir. Szappermán! Már születése előtt katona volt. Is möglich. Aber der Deák wohnt nicht hier.

Ebéd után három óraker.

Keserűvizes. Tisztelt hazafi. Megint egy új keserűvíz-forrást fedeztem fel, ez, kérem, nem csak keserű, hanem savanyu is, sós is, bűdös is; s annyival jobb az eddigieknél. Engedje meg, hogy e tökéletességet kegyednek ajánlhassam.

Pasasir. No der bringt wenigstens was zum trinken. Gwisz án Ausbruch. (Megkóstolja, Ausbruch!) Millionendonnerwetter! S war halt doch án Ausbruch.

Délutáni siesta alatt.

Franciaia újdondász. Bon jour monsieur! Je vous prie, ne vous vous derangez pas! Je suis le correspondant en chef du journal parisien.

Pasasir. Nix parlevú! Will nix von Paris. Aló marsch zum diable!

Öt órákor délután.

Művész. Tisztelt hazafi. Most találtam fel egy új tökéletesített tilinkót; még nem hallotta senki. Önnek akarom legelőször bemutatni (fújja.)

Pasasir. Ums Himmels willen! Hörn's auf! Mord! Hilfe! Feuer jó! Ist da ka Polizey?

Tallerossy Zebulon indítványá.

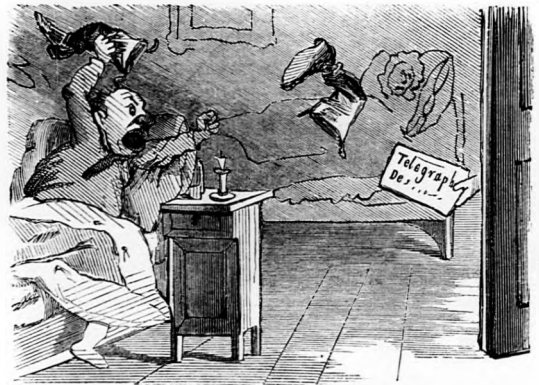
Halt!

Kirek alazatosan, halgasanak meg egy szora!

Mig most nem kezdöte el haboru, van csak három

Hat órákor.

Megint egy kéregető családapa, a ki most akar megházasodni! Ná! Ha ez a Deák minden embernek ád valamit, a ki rá jár kéregetni, akkor nem kell vele an companie gemeinsame Angelegenheiten.

Éjfél után 2 órákor.

Telegrafi szolgál. „Ein telegramm für Herrn von Deák!

Pasasir. „Kreuzhimmel sakkrrrment. Wird das kán Ende haben?!“

miliom katona talpra alitva. Egyet mondok! A helyete, hogy egymast ütünk, aljunk companiaba, s enyi hadseregél foglaljunk el Azzsiat! Abul aztan karpotolhatyuk magunkat valamenyi!

Petitiók az országgyűléshez

s az azokra hozott végzések.

Lőrefalva bortermelői folyamodnak a képviselőházhoz, hogy vigyázzon valamiképp, hogy az idén ne fagyjon el megint a szőlő. — Jelen kérvény szent Orbánhoz áttétetik.

Retirály Absolon, insurgens hadnagy, 1809 óta sürgetett kapitányi előmozdítását tárgyalatni kéri. — Addig is, míg a hadügyminister kineveztetnék, a folyamodvány a muzeum egereinek figyelmébe ajánltatik.

Kapcsi Áron. Minthogy ő az országot védkép ide akarja hagyni, kéri az országgyűlést, hogy a nyerendő engedményekből az ő rátáját adja ki kész pénzben. — Addig is, míg a Lipót-mezei nagy ház megnyitátnék, kérvényező utasittatik dr. *Schwarzer*hez.

Száz tizenhúsz ezer aláírással benyújtott kérvényben az országgyűlés felszólíttatik, hogy segítsen az aprópénz calamitáson, s adjon nagyot is hozzá. — Addig is, míg *Rotschild* magyar pénzügyministerré kineveztetnék, utasittatik ama bizonyos *Dárius kincstárnokához*.

Perelő Gődüle folyamodik, hogy ő a férjét megúván, az országgyűlés helyezze őt ismét leányi állapotába vissza. — De már erre a ministerium kineveztetése után sem lesz hatalma.

Felső és alsó Iszkáz választói folyamodnak azon elv kimondatásaért, hogy „vota non numerantur, sed ponderantur,” és így annak legyen igaza, a ki mentül súlyosabb furkós argumentumokkal tudja az ellenfelét leszavazni. — *A Pesti Hírnöknek* kiadatni rendeltetik.

Potyafa nemesi közönsége remonstrál, hogy neki nem kell a 48, neki a 47 kell, a mikor sem adót, sem vámot nem fizettek. Ezt állítsa vissza az országgyűlés. — Utasittatik szent *Dávid*hoz a holdba, a ki hegedült már arról régen.

Macsalí Mehemed, boszniai bég, panaszt tesz, hogy az ő dédapja a törökök kiveretése alkalmával az utolsó esztendei harácsot nem ért rá beszédni; ezt kéri magának megtéríteni. — Utasittatik *Mahomet profétához* a hetedik paradicsomba, a ki mindent meg fog téríteni.

Isztripek Fridolín, 25 kros stemplis papiroson kérvényez, hogy az 1860-iki octoberi nagy vándorlás alkalmával kénytelen volt a czilinder kalapját itt hátrahagyni, s azt kéri most magának visszaküldetni erga nachnahme. — Addig is, míg magyar közlekedési minister lenne kinevezve, ahoz a szerkesztőhöz utasittatik, a ki „*Madrid kalapját*“ kitalálta.

Brummlär Augustin bajor hentes, kéri a szép apja lénungját kifizettetni, a ki ezer hatszáz táján Buda os-

tromában elesett. — Az akkori pénzügyministerhez utasittatik.

Buksi Oskár bemutatja a képviselő háznak a legvegöböl ágyuzó gépe tervezetét, s kéri az előleges kivitel költségek utalványoztatását. — Az európai békecongressushoz utasittatik.

Isztrikuez és Nasszalmicseszkul.

I. Te! Én még most sem hiszem, hogy legyen a háboruból valami.

N. Hát akkor minek vásárolnák össze azt a sok zabot?

I. Hát kell az annak a sok lónak, a mit vettek.

N. Hát az a sok ló minek?

I. Hát kell az azt a sok zabot megenni.

Oppor Tóni.

No azt a bizonyos okmányt
Nem rég volt, hogy megkapta,
— Én érteném! már is mennyi
Változást látok rajta.

Zilált haját és bajuszát
Divatosan rendezte,
Pedig mind a kettőt eddig
A mint nőtt — úgy viselte.

A csizmáján, a nadrágján
Absolute semmi folt,
Vidám kedvvel dudorássza:
Ilyen boldog so sem volt.

Pipa dohányt nem kell kérni
Sem Pétertil sem Páltul —
Zsebei szivarral telvék
Pedig a legjavából.

Fátyolt borított a multra —
Él csupán a jelennek.
Nem az emlék — valami más —
Kell már az ő lelkének. —

Vállat vonít más bajára,
S arra nem is hunyorít.
— Csak mosolyog — elgondolva:
. . Officium non fallit. —

Huros Rigó.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Semmi sem olyan nehéz, mint a kezdetnek a kezdetét elképzélni.

— — (Hallja kend! nekem úgy tetszik, hogy a Vörösmarty ünnepélyes pegazus-versenyén futtatott pálya elégiák között az, melyet egy koszorús költőnk írt, kissé *nehézkés.*) Annak úgy kell lenni. Futtatásnál az olyan paripákra, a mik már máskor pályadíjt nyertek, terheket szokás rakni.

— — Kanéhaméba, fekete bőri fejedelem aszszony, ki Otahaitiból idejött Európába megtanulni, hogyan kell civilizált népeknek egymás kölcsönös boldogítására egyesülni? a mostani hadkészületek láttára hirtelen összepakolt, s iparkodik megint haza jutni a vademberek közé. Eleget tanult már!

— — Azon panaszkodnak az emberek, hogy semmiféle üzlet sem megy jól; pedig ez sem igaz egészen, mert a zálogházi becsmester kuncsaftom mikor haza vittem a eszmadját, azt mondta, hogy a legöregebb hivatalnokok sem emlékeznek ahoz fogható ksefthez, amilyet a zálogház csinál az utolsó hetekben.

— — Az a Kendercsik Jakab, zsombolyai lakos hazánkfia sem tudja a járást az országgyűlésnél, mert ha tudná, hát akkor nem a képviselő háznál, hanem a másiknál kopogtatna magyar-nyelvtanítói alkalmaztatásért; ott akár mindjárt ott foghatták volna.

Különböző lapok különböző véleményei a fölött, hogy miért nem járta keresztül az az öt golyó Bismarkot?

A Hon. Nem akarta Blind megölni Bismarkot, csak hatni akart rá, azért nem tett a pisztolyba löport, csak kapszlival lőtt.

Pesti Napló. Olyan vastag lett már a bőre Bismarknak, a mióta mindenki szidja, hogy azon már semmiféle golyóbis sem megy keresztül.

Pesti Hírnök. Egész bizonyossággal állíthatjuk, hogy Bismark pánczélinget viselt, az nem eresztette át a golyókat.

Idők Tanúja. Megbűvölt amulettum volt a gróf nyakába akasztva, mely öt golyó és kardvágás mentessé teszi. Hasonló amulettumokat nálunk kaphatnak azok, kik a Péter fillérekekhez contribuálnak.

Magyar világ. Mi nem tartjuk lehetetlennek, hogy mind az öt golyó keresztül ment Bismark gróf mellén, s ő rögtön maustodt esett le; hanem kitelik tőle, a milyen vakmerő, hogy még azt is eltagadja, hogy meghalt.

Adomák.

D. grófnak van egy részeges pincze felügyelő pintérje.

Úgyan mélt. úr, mért nem csapja el azt a részeges pintért? — mondá a tisztartó. —

„Hogy csapnám el? mikor az a pintér nekem egész capitális.“ —

Hogy érti azt méltóságod?

Úgy, hogy ha elcsapom, ki fizeti meg nekem annak a sok bornak az árát, a melyet nálam 9 esztendő alatt megivott. —

Hallja-e komám? a mi követünk ám a derék ember, azt mondja magáról a programmjában, hogy ő egy *nyílt könyv.*

Igen ám, nyílt könyv, de még oly új, hogy tán *fel sem vágták.*

De hát még *felvágthatják,* ha nem vigyáz magára. — Ez a mádi választó kerületben történt, a hol mindig verekedtek.

Az „Üstökös“ távirati sürgönyei.

Berlin. Bismark most huzatta ki egy fogát. Ez volt az a foga, a mi úgy fáj nekí Holsteinra.

Bécs. Börze tudósítás. Mindennemű papíros ára felment. (T. i. a tiszta papírosé.)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Janókó.* — Metszi: *Polák.*